

душевные прояви, следъ дълго съществуване и усъвършенстване, достигатъ пакъ състоянието на инстинкта: въкакъ се механизиратъ, ставатъ спонтанни, започватъ да засѣгатъ по основно душата, започватъ да се предаватъ наследствено.

§ 2. Чувства.

Макаръ че инстинктитѣ сж съществени двигатели въ живота ни, не можемъ по никакъвъ начинъ да отминемъ безкрайния свѣтъ на човѣшкитѣ чувства. Ако, въ културното човѣчество, инстинктитѣ често сж притѣпени, маскирани, потиснати, за да се наложатъ съ своята бурна сила само въ дадени моменти, чувствата сж винаги на лице, съпровождатъ всѣко човѣшко действие, сж вѣченъ потокъ, свѣтъ трептящъ съ своитѣ свѣтли и тъмни краски. Спенсеръ и други смѣтатъ, че само чувствата движатъ свѣта и съ това много е наклонна размисълъта да се съгласи. Но пъкъ и противната школа — че *идеитѣ* движатъ свѣта — е тъй убедителна! Истината навѣрно е изразена и отъ дветѣ, тъй като всѣко чувствено състояние има тенденция да се изясни интелектуално, и обратно — всѣко идейно съдържание носи въ себе си и опредѣленъ чувственъ тонъ.

Много и безкрайно разнообразни сж човѣшкитѣ чувства, безграниченъ миръ, както е и безгранична душата, която го обема. Все пакъ ясно се очертаватъ известно число общепознати и неизбѣжни за никого чувства. Да споменемъ най важнитѣ.

Радостъ и скръбъ. — Универсални чувства, познати дори на животнитѣ. Можемъ да предъ